

Ferencz-Nagy Zoltán

AMIKOR ENKIDU MEGTALÁLTA A GICCSET

(Gilgames visszaemlékezéseiből)

Túl sokat gondoltam Enkidura,
s a napok egyre gyorsabban múltak.
A délnek van előttje,
a délnek van utánja,
de az estének,
az estének csak percei vannak
s színei meg sötétje,
sötétje meg szelei.

Kéz a kézben jártunk akkor este,
a cédrusok kivágva,
az ajtó helyét már kitaláltuk;
volt időnk figyelni, ahogy az Eufrátesz

továbbfolyik előlünk.
Enkidu karján a szőr aranylott a párától,
s bokacsattja villogott a naplementében.

– Gyere, mondjuk meg Uruknek, Gilgames,
hogy még mindig van új az Eufrátesz partján,
mondjuk meg Uruknek, Gilgames,
hogy megtaláltuk a giccset,
ami mindig is itt volt,
a folyton tovafolyó víz tükrén,
a naplemente színében
s egymás szemében,
mondjuk meg, Gilgames,
hogy tudjuk, mi a giccs,
s a giccs ezentúl jó.
Az ajtót faragjuk nagyra,
kerete kígyós legyen,

s minden sarkán kilenc oroslán
tigrismintás rekamién
bámuljon a távolba,
mondjuk meg Uruknek, Gilgames,
hogy újat hozott az Eufrátesz.

S akkor elmentünk,
ahogy mondta Enkidu,
s megmondtuk Uruknek,
hogy elhoztuk a giccset;
Uruk biccentett,
s tigrismintát varratott magára.

Szépek voltak azok a napok,
smaragddal tűzdelt lápisz lazulik;
aztán jöttek a nehéz idők,
rubinttal tűzdelt gránitlapok.
Meggalt Enkidu,
s egész Uruk meggyászolta;
de csak én gondolok rá még mindig,
ha nem jönnek az évi esők,
s meddón asznak a búzaföldek.